

אמא-טקילה

סיפור קצר מאת ארנה קזין

אני נכנסת לחצר של הגן, עוברת על פני הברוש, על פני ערוגת התבלינים והבוגנוויליה הסגלגלה, יורדת במדרגות, פותחת את הדלת בזהירות. אין אף-אחד בכניסה. התיקים הקטנים, ורודים, כחולים, אדומים, בָּטֶמֶן, בְּרָבִי, ספיידרמן ופופו הדב, תלויים על המתלה. מעילים צפופים על הקיר. עגלות דחוקות בפינה.

אני מציצה לחדר הגדול. ילדים יושבים על השטיח סביב הגננת. הם מקשיבים לסיפור קצר על קטר כחול, שיכול. הילד שלי מסתובב אלי ומבחין בי, אבל הוא לא קם, הוא לא רץ, הוא לא קופץ עלי והוא לא מחבק אותי. הוא רק יושב במעגל ומסתכל עלי. העיניים שלו פקוחות אבל המבט שלו כלוא. הוא נראה עצוב. אני מתקרבת אל הילדים ואל הגננת ואני מרימה את הילד שלי ומוציאה אותו מהמעגל, והוא משעין את הראש שלו על הכתף שלי. הוא קטן והוא קל והוא לוחץ עלי בחום והריח שלו מתוק, כמו ילד בן שלוש וחצי. הוא לא מדבר.

מה קרה, אני שואלת אותו, והוא שותק. איפה הנעליים שלך? הוא לא עונה. הוא לא קופץ להביא לי אותן מערמת הנעליים, הוא לא מוציא מהערמה נעליים גדולות מדי או ורודות מדי או סתם נעליים שהן לא שלו, כדי לתעתע, להשתעשע, הוא לא צוחק וקופץ ולא מראה לי צעצוע חדש, הוא לא מחביא את הנעליים מאחורי הלול של התרנגולת. הוא לא זז. אני מושיבה אותו על הספסל והולכת להביא את הנעליים ואנחנו נועלים אותן ואני מרימה אותו שוב והוא מרכין את הראש על הכתף שלי. אני מחכה שהגננת תגמור לקרוא את הסיפור. הילדים האחרים מתפזרים לאמהות שלהם, למטפלות ולאבות, ואני שואלת את הגננת מה קרה, והיא אומרת שום דבר, למה? היא מוסיפה שהוא היה שמח ושיחק יפה כל הבוקר, כרגיל. היא מחייכת. היא מלטפת את השיער של הילד שלי. אולי הוא היה קצת שקט היום, היא נזכרת, אבל לפעמים הוא שקט, את יודעת, היא אומרת.

אני לא מבינה. היא לא נראית מודאגת.

אנחנו הולכים ברגל הביתה. הילד שלי מחזיק לי את היד ופוסע לידי. אני מנסה להאט את קצב ההליכה, כדי שלא ייגרר אחרי, אבל זה קשה, זה לא טבעי, אני שוכחת. מדי פעם אני מזכרת ומצמצמת את הצעדים, מקטינה אותם לגודל שלו, אגודל בצד עקב, זה מעייף אותי, אבל אני מתאמצת, הולכת כמעט בעמידה, מתכופפת, מצטופפת, השרירים בגב שלי נמתחים אליו, אני מתאמצת, כי פניו של הילד שלי נפלו. אני מנסה לדובב אותו, איך היה בגן, עם מי שיחקת, האכלתם את התרנגולת היום, איזה סיפורים קראתם, אתה אוהב את הקטר הכחול שיכול? אבל ראשו מורכן, עיניו אל המדרכה. אנחנו ממשיכים בשתיקה, פונים לרחוב שלנו, עולים במדרגות.

במקום לגשת למקרר, להוציא שקית שוקו, ולשבת מול הטלוויזיה, הילד שלי הולך לחדר שלו, ונשכב על המיטה. הוא שוכב על הבטן. הוא מכסה בכף ידו הקטנה את הלחי החשופה. אני רוכנת מעליו ושואלת אותו מה קרה, אם הוא רוצה שוקו, או משקה קוקוס, או תה בחלב, אולי הוא רוצה חתיכת חלבה, אני אומרת לו שתכף מתחילה התוכנית על באלמורי, שהוא אוהב, אני מדגדגת אותו ומנשקת אותו על הראש. אבל הוא רק מתנער ואומר, די. אני מכסה את הילד שלי בשמיכה, ואומרת לו, טוב, כשתרצה לדבר אתי, תבוא אלי, או תקרא לי, אני בחדר-העבודה. אני מתיישבת ליד המחשב וקוראת שוב את הדואר שקראתי כבר עשר פעמים. או עשרים. אני רוצה לענות, אני רוצה להחזיר, אני רוצה לשלוח את המלה האחרונה, אבל אני לא יודעת איך להתחיל. אני רוצה לשלוח דואר ריק. אני רוצה לשלוח את הקול שלי, כולו, צוח וצרוח, שיישלח, כך, כולו, בלי עותקים. אבל אני חושבת שאולי עדיף לא לענות, כי מה זה חשוב, זה תמיד אותו דבר. אני חושבת שלא אכפת לי, זה לא אכפת לי, אני לא רוצה לשחק עוד במשחק. למצוא חן ולאבד. למשוך ולחתוך. להתחמם ולהתקרר. אני חושבת שהילד שלי צדק. הוא בעט בה ואמר לה ללכת ואמר שזה הבית שלו והוא מחליט. הוא ידע. הוא לא אוהב שאני צועקת והוא לא אוהב שצועקים עלי בחזרה.

אני חושבת שהכל משחק, הכל, המבט שתופס, הרגש שמתלהט, הצחוק שמתגלגל אחרי שנופלים מהמיטה באמצע זיון סוער, הסערה עצמה, הקפה בבוקר, המבט שמצטעף באדים ובאהבה, ובהבטחות, בעיקר ההבטחות, אנחנו כאן ביחד וטוב לנו, בואי נבנה משהו ביחד, הכל משחק, ואני אפילו לא נהנית מהמשחק, אז מה הטעם בכלל לשחק. אני חושבת שאני עייפה, החוליות בעמוד-השדרה נרפות והשרירים מאבדים את אחיזתם. אני לא זוכרת מה רציתי לעשות היום בבוקר. כשקמתי בצהריים הכאב ריחף מעל לגבות, היתה לי בחילה, והגרונן עוד היה צרוב בעשן. לקחתי כדור. אחר-כך התקלחתי ושתיתי קפה, והערפל בראש התחיל להתפזר, אולי רציתי לעשות משהו כדי לתקן, כדי להשיב, אבל רק התעוררתי וכבר הגיע הזמן ללכת לגן, וידעתי שהייתי צריכה לעשות משהו בבוקר, והצטערתי על מה שהחמצתי, אבל אני לא זוכרת מה זה היה, רק הערפל הזה, והבחילה, הרעל של השתייה שעוד זורם בדם, הבטן שלי היתה מכאצת והלכתי לקחת את הילד שלי מהגן. אני חושבת שטוב שהיא הלכה, טוב שזה נגמר, טוב שהיא כתבה מה שכתבה, אין צורך להעמיד פנים. יש לי ילד, אני לא צריכה עוד ילדה. מפונקת. טיִרנית. אני נזכרת שהילד שלי במיטה שלו בחדר. אני נכנסת לחדר שלו לראות אם הוא בסדר. הוא נרדם. אני מניחה כף יד על המצח שלו, אולי יש לו חום. אולי, קצת. אני מהדקת את השמיכה ומנשקת אותו על המצח ויוצאת לעשות לי תה.

אני מנסה לחשוב מה קרה, למה הילד שלי נכבה. אולי הגננת לא ראתה, ובדיוק לפני שבאתי אחד הילדים פגע בו. ואולי הוא עצוב, אולי הוא כועס עלי, כי לא אני לקחתי אותו הבוקר לגן. הוא לא אוהב שהשכנה לוקחת אותו. אף-על-פי שהיא נחמדה בעיניו, השכנה, היא יותר חברה משכנה, ולפעמים הם עושים פאזלים גדולים ביחד, עם חמישים חלקים, והוא אוהב

את העוגיות מתמרים, שתמיד יש לה בקופסת פח גדולה. והוא ידע שהיא תבוא, זו לא היתה הפתעה, אין לו מה לכעוס. בלילה אמרתי לו שהשכנה תבוא מוקדם להלביש אותו ותיקח אותו אליה הביתה ותכין לו ארוחת-בוקר, הוא רגיל אליה. היא לא רק שכנה, היא חברה, הם מבלים לא מעט ביחד, זו לא היתה הפתעה, אין לו מה להתאכזב. אמרתי לו שאמא חולה, ובגלל זה היא הולכת לישון מוקדם והיא לא תצליח לקום כדי לקחת אותו לגן, הוא צריך לדעת שזה לא אישי, זה לא בגללו. אמא לוקחת כדור ונכנסת למיטה והשכנה שומרת, יש לה מפתח, היא תיכנס לקחת אותו מוקדם-מוקדם. אבל הוא אמר שהוא לא רוצה שהשכנה תבוא בבוקר, הוא רוצה שאמא תעיר אותו בבוקר. הוא בכה. הוא זרק את הספר על הקיר. הוא בכה. הוא הסתובב ולא רצה לדבר עד שנרדם.

אני חושבת ששום דבר הוא לא אישי. זאת האמת, אין טעם להכחיש. אני חושבת שאין טעם לענות על האימייל הזה, כי הוא לא אישי, הוא ההמשך הישיר של הדברים, הוא מה שבסופו של דבר קורה, הוא הנבילה. כי הכל קמל, אפילו קוצים, לא צריך להיות נרקיס או אירוס כדי לקמול, הכל קמל. אני חושבת שאני לא צריכה כלום. אני רק צריכה לזכור למה קמתי בבוקר. מה רציתי לעשות.

הילד שלי מופיע בפתח החדר. הוא ניגש אלי ומטפס עלי. הוא שואל מה אני עושה. אני אומרת לו, התעוררת, מתוק? אני בודקת שאין לו חום. אין לו. אולי קצת. אני מנשקת אותו על המצח. הוא שואל מה אני עושה. אני אומרת לו שאני רק קוראת מכתב ששלחו לי במחשב. הוא אומר, גם אתמול קראת מכתב ששלחו לך במחשב. אני אומרת, כן, גם אתמול. הוא שואל מה כתבו לי במחשב, ואני אומרת לו, שום דבר מעניין. רק הודיעו לי שמשוה נגמר. הוא שואל אם היא תחזור, ואני אומרת שלא. היא לא תחזור. הילד שלי אומר שהוא צמא. אנחנו הולכים למטבח ואני מוזגת לו לכוס גבוהה משקה קוקוס לבן ומתוק. אני חושבת שאולי כדאי שנצא מהבית ונלך קצת. אנחנו נועלים נעליים ויוצאים.

הילד שלי מבקש שאשא אותו, ואני סוחבת אותו עד לקפה-בר הקטן שבקצה הרחוב. הוא כבד לי, והוא מתוק והוא חם, אני לא יודעת כמה זמן עוד אוכל לסחוב. אנחנו יושבים על כיסאות-בר גבוהים. כמעט אין כאן אנשים. המלצרים של משמרת הצהריים אוכלים בשולחן בפניה, והמלצרים של הערב עוברים על התפריט בפתח המטבח. הילד שלי קטן מאוד. הוא מתופף עם הקש על הכוס שלו, מלאה במיץ תפוזים, ומניע את הרגליים שלו ובוטט באוויר. אני שותה טקילה ומוצצת פלח לימון. הילד שלי אוהב מוזיקה. הוא רוקד בכיסא. הוא מניע את הישבן הקטן שלו ומתופף בקש על הבר ועל הכוס, והוא מזמזם עם מְרוּוין ג'יי, ששר מְרְסִי מְרְסִי מִי, והוא נראה שמח. אני שואלת אותו איך היה בגן, והוא מספר לי שחבר שלו הבהיל את התרנגולת והיא עפה, אבל לא עפה מאוד רחוק, כי תרנגולות, הוא אומר, לא יודעות באמת לעוף. הן קשורות לאדמה, והן מצליחות להתרחק רק עד קצה החוט. אני שואלת אם הם מנסים למשוך בחוט שקושר את התרנגולת לאדמה. הוא צוחק, לא, זה לא באמת חוט, זה בכאילו. אני שואלת אם הוא אוהב את התרנגולת, והוא חוזר לתופף ולא עונה.

אני מזמינה מהמלצרית עוד טקילה. היא שואלת אם אנחנו רוצים לאכול משהו. אני נזכרת שלא הכנתי לילד שלי ארוחת-ערב, ואני אומרת, כן, טחינה וצ'יפס וסלט, אבל בלי בצל, כי הילד שלי לא אוהב בצל. המלצרית אומרת שהיא יודעת. היא מזכירה לי שגם גזר הוא לא אוהב. נכון, בלי גזר. ההתכווצות בבטן מתחילה להתרפות, אני מבקשת ממנה גם שלישי גינס, אני חושבת שבסדר. שהמקום נעים והילד שלי רוקד בכיסא. הילד שלי שואל אותי למה צעקתי כל-כך הרבה בלילה, ולמה בכיתי, ואני לא זוכרת שצעקתי. אני שואלת אותו אם הוא רוצה חיה בבית, והוא אומר, אני לא יודע. אנחנו מנסים לדמיין איך יהיה לנו בבית עם כלב או חתול או תרנגולת או תוכי, והילד שלי אומר, אולי פיל. אני אומרת לו שפיל זה רעיון טוב. כן, נביא הביתה פיל. המלצרית שואלת את הילד שלי אם יש מקום בבית שלנו לפיל, והוא אומר, כן, יש לנו בית גדול מאוד, יש בו המון מקום, הפיל יכול להיות בחדר משלו, ואם הוא רוצה הוא יכול לעשות אמבטיה, והוא שואל אותה אם גם היא רוצה לגור איתנו, ולחכות בתור לאמבטיה, כי היא יכולה, יש הרבה מקום.

מתוך "פיקניק", בהוצאת הקיבוץ המאוחד, 2006, בעריכת דנה אולמרט